

отъ тѣзи точка ще захване да са спуца на западъ. Точката, дѣто слънцето кљумва и наченва веке да слазя, наричаса *пладнѣ*. Исправете са съ лицето си къмъ пладня, и тѣзи страна, на кѣдѣто гледате ще бѣде югъ: налѣво отъ дѣто са е подигнѣло слънцето — истокъ; надесно на кѣдѣто клони — западъ: а отзадъ ви — сѣверъ, дѣто слънцето никога неходи.

Но пладнѣ не токо на сѣщото слънце е невъзможно да са погледне безъ силна пареща болка въ очитѣ, но мѣчно е даже да са гледа на блѣскавото небе и земя, на сичко що е освѣтлено отъ слънцето. И небето и полетата, и въздуха сѣ залѣны съ гореща ясна свѣтлина. И окото неволно търси зеленина и хладина. На дървото листъ не пошавва, и шумата като че ли отъ пека уморена, стои увиснѣла. Птичетата са испокрыли въ загльхнѣлия гѣстакъ; добитѣкътъ не пасе а търси хладина; челѣкътъ облѣнъ съ потъ и като осѣщасилно изнемощеніе, остава работата: сичко чака кога ще са прекърше горещината. Но за храната, за сѣното, за дръвята сѣ необходими тѣзи пекове.

Но дълговременната суша е вредителна за растеніята, които обичатъ топлината, но обичатъ и влагата; тежка е тя и за хората. Ей защо са хората радватъ, кога са зададѣтъ дъждовны облацы, загърми грѣмъ, засвѣткатъ мълнии и расхладителныйтъ дъждъ напои жедната земя. Токо дъждѣтъ да не бѣде съ градъ, което навременѣ са случава посрѣдъ най горѣщото лѣто. Градѣтъ е губителенъ за хранитѣ, за гроздіето и за овоціята. Хората усърдно са молятъ Богу да нема градъ.

2. Сичко, което е начала пролѣтъта, довършва го лѣтото, листѣтъ си дорасва до сичката си голѣмина и, доскоро йоще прозирната гора става непрони-